DAVID FLORIAN

ŞI-A SĂPAT SINGUR GROAPA

Lucrare selecţionată în cadrul concursului de proză SF „POZITRONIC” 1989
(publicată în Jurnalul SF Nr. 1/1992)

Editura electronică Equinox
2011

— Cumpărăturile dumneavoastră au plecat spre cosmodromul Ass, nava Err-14, domnule. V-aş recomanda...

— Mulțumesc, ajunge! îl întrerupse Kejing.

— O ultimă noutate, domnule. Cred că v-ar fi de mare folos şi de altfel este pe GRATIS.

— PE GRATIS?! tresări Kejing. Omulețul zâmbi îndatoritor, zâmbet profesional, dar ochii îi sclipeau disprețuitori. Oameni...

— Exact, domnule! Mai aveți dreptul la încă 3,5 conturi galactice şi, la acest preț. vă pot recomanda un minicyber special policalificat, silențios, bazat pe principiul „Krass", autonom, econom şi...

— E bun de ceva? întreabă sceptic Kejing.

— Bine-nțeles! Priviți-l!!...

— Ăsta e?

— Da, şi vă asigur că...

— De ajuns! Îl iau!

După câteva minute, Kejing mergea grăbit pe strada pustie, privind cu coada ochiului spre Ministerul HAQ. Era mic, neverosimil de mic chiar, negru, câteva leduri sclipeau anemic şi un display. Lui Kejing nu îi plăcea. Nu era un produs marca Terrei. Ridică din umeri şi mări pasul. Aparatul mări şi el viteza mergând acum alături. Om şi robot.

— Trei metri distanță!

Rectific: om şi slujitor. Acum ajunseseră în fața navei Err-14. Kejing mai privi o dată planeta şi, în următoarea secundă, nava Err-14 decola, dispărând în spațiu. Kejing plecase. În primele ore uitase de HAQ. Muncise până la extenuare în buncărele de echipament şi acum îşi putea permite câteva clipe de relaxare. Era nervos. De aceea, când HAQ s-a oprit lângă el a şoptit printre dinți:

— Dispari!

— Îndată, Stăpâne! a răspuns aparatul. Dar permiteți...

— Ce?

— Sistemul de siguranță al navei este avariat, comanda auxiliară V-8 prezintă circuitele polarizate în sectorul A-19, moto...

— Zău? întreabă ironic Kejing.

— Motorul nr. 4 realizează doar 72,93% din randamentul maxim, tra...

— Chiar aşa?

—... traiectoria navei s-a modificat cu 41'23". În următoarele 6 secunde în actualul regim corecția traiectoriei necesită 31% din combustibil şi...

— Şi?

—... şi restul de 69% nu ar asigura necesarul pentru traiectoria inițială.

— Cum?! răcni Kejing. Doar 6 secunde?! Sări în picioare, alergând spre camera de comandă. Corectă traiectoria navei manual, verifică motorul nr. 4, circuitele din sectorul A-19 şi sistemul de siguranță. Toate erau defecte. Era furios şi obosit. A ajuns să facă munca aparatelor? El?! Un OM?! Nu se mai poate! Trebuie să pună lucrurile la punct. Îl cheamă pe HAQ privindu-l disprețuitor.

— Eşti bun de ceva?

— Da, Stăpâne!

— Poți să conduci nava?

— Da, Stăpâne!

— Atunci condu-o! Prezinți 6 raporturi zilnice. Clar?

— Îndată, Stăpâne!

După trei zile Kejing nici măcar nu a citit raporturile prezentate cu regularitate, tot mai absent față de navă şi intinerarul ei, dar constată că obosea prea repede. Nu e bine! şi-a zis. Şi-a chemat minicyberul la ordin:

— Inventează ceva capabil să-mi asigure o deplasare dependentă de voința mea, silențios, viteză reglabilă, fiabil etc...

— Îndată, Stăpâne! a răspuns invariabil HAQ şi curând un mic fotoliu plutitor înlocuia munca superbelor sale picioare purtându-l cu mari viteze pe holuri, ciocnind amuzat roboții prea lenți sau imprudenți şi-i plăcea atât de mult, încât nu-l mai părăsea 24 din 24 de ore. Şi avea o plăcere nebună să îl izbească pe HAQ, atunci când îl găsea pe holurile navei. Gata cu gluma! şi-a zis. Dacă o mai ținem mult în ritmul ăsta, atunci va rămâne fără roboți la bord. Ori el avea nevoie de ei. Ce misiuni le-ar mai putea da de îndeplinit? Doar pentru asta au fost construiți, nu? Să îl ajute! De exemplu, ce ar fi să nu mai citească cele 6 raporturi prezentate zilnic de HAQ, ci să le asculte? Nu ar fi nimic însă, după un timp, constată uimit apoi, indiferent, că a devenit analfabet! Ei, şi! Ce chestie! Şi din această cauză nu mai plouă? Doar astăzi toate aparatele sunt cu comandă vocală, aşa că nu este nimic deosebit să nu recunoşti literele. Totuşi, simțea ceva malefic plutind în jurul său. Şi-a făcut chiar un control medical dar, în scurt timp, s-a liniştit. Descoperise un nou joc şi îi plăcea, îi ordonă lui HAQ să descopere modalități artificiale de înlocuire a funcțiilor organismului său, cele mai sofisticate. De la un timp îl dureau dinții. Inadmisibil! Pe HAQ nu îl dor dinții şi îl dor pe EL?! Să înghită HAQ pentru el în stomacul său artificial, să prelucreze, să separe şi caloriile, proteinele, hidrocarburile să fie transferate direct Stăpânului. Şi aşa era pierdere de timp. Apoi, din cauza vitezei excesive respira tot mai greu şi s-a gândit că ar fi mult mai avantajos să respire şi să-l întrețină arderile interne HAQ pentru Stăpân, nu? Şi s-a mai gândit... Dar de ce să găsească el? Chiar Roboții sunt numai executanți, dar atunci când intervine un factor necunoscut nu sunt buni de nimic. Tot el trebuia să gândească pentru toți. Asta este echitate? Kejing se simțea frustrat. Aşa că. îl chemă imediat pe HAQ, îi prezentă pe larg situația şi îl programă ca, încet-încet, memoria sa să fie copiată de minicyber, structura şi funcțiile creierului să fie şi ele copiate întocmai, într-un cuvânt: totul.

Minicyberul, normal că nu avea nimic împotrivă şi, a răspuns invariabil: „Îndată, Stăpâne!" Kejing era fericit. Au urmat multe luni de linişte şi odihnă aproape totale până când, într-o bună zi, îndreptându-şi fotoliul spre colțul său preferat s-a oprit surprins zărindu-l pe HAQ aici.

— Ieşi afară! a mârâit amenințător Kejing. Mincyberul nu a răspuns. Kejing îl privea mirat. Nu a auzit ordinul?

— Cară-te! strigă din nou.

— Nu...

Kejing nu mai avea aer. Auzise bine?

— Rectificare: Îndată, Stăpâne! a răsunat din difuzor o voce supusă şi Kejing îl privea gânditor cum se îndepărta.

— Stai! De ce ai venit aici? Răspunde!

— Pentru că îmi place, îmi PLACE acest loc, Stăpâne.

— Adică cum îți „place”?

— Lucrez în alți parametri aici, explică HAQ. Mai buni...

— Gata! Şterge-o! Să nu te mai văd! se arătă mulțumit de explicație fără să-şi bată capul prea mult. Păcat! Ar fi trebuit să se alarmeze, dar el observa altceva. Ceva nu este în ordine cu memoria sa. Parcă o ceață ciudată îi învăluia creierul şi nu mai reuşea să se concentreze. Dar numai din când în când. Nu s-a îngrijorat. Şi-a zis că totul provine din lipsa mişcării. Era prea strîmtă nava asta. Şi aceste pauze au început să se mărească treptat, dar în acelaşi timp se micşora proporțional şi distanța până la destinație. Nu a acordat prea mare importanță până când... într-o zi...

Zbing, zdrang, bang, bum, bing, zdup, paff, zdrang, bum, paff, paff, bang, bang, bang...

Ce se întâmplase? Ce se... Nu se întâmplase nimic, numai că aterizarea navei a fost impecabilă şi din resturile arzânde ale navei făcute zob, doar Kejing şi HAQ scăpaseră nevătămați. Folosind senzorii minierului, Kejing privea curios suprafața deşertică a planetei şi tresări brusc. În acelaşi timp tresări şi robotul. O ființă ciudată îi privea atent, iar în spatele ei se profila colțuroasă o navă străină. „Extratereştrii!” gândi fericit Kejing. Au nave, deci sunt inteligenți. Dar ce face? Ce sunt semnele acelea pe nisip? Ce vrea să spună? Acum alte semne şi altele... De ce nu se uită extraterestrul la el? Doar el e omul! A plecat cu HAQ... Imposibil! mugi Kejing, dar nu îl auzea nimeni şi nici nu avea cum să îl audă. Pentru el vorbea HAQ. El uitase să articuleze cuvintele, încercă să îşi mişte fotoliul, dar nici acesta nu îl mai asculta. S-a făcut noapte? E întuneric... Ce naiba se întâmplă? Se înăbuşi! Aer! Nu mai poate respira! HAQ!... strigătul de groază i s-a oprit printre dinții încleştați. Extraterestrul a plecat cu HAQ. A făcut o confuzie! A plecat cu robotul în loc să... Se înăbuşi! Aer! A uitat să respire... întuneric. De ce nu vede? „Idiot!” îşi spuse. „Am uitat să deschid ochii!” De fapt, a uitat tot. Kejing se întrebă dacă mai este OM...

— Kejing! se auzi strigat.

O ceață întunecată îi copleşea creierul treptat şi îşi dădea seama că în următoarele secunde natura se va răzbuna. Gândea pentru ultima oară? Posibil! înțelegea că devenea un robot. O inversiune?

— Ordin, Stăpâne! a răspuns fără să vrea mental.

— E robotul tău? Simpatic. Îmi place! Este atât de perfecționat încât la început eram tentat să cred că el este adevăratul OM.

Kejing urla de furie respirând greu, făcând mari eforturi pentru a se ridica în picioare. EL este omul! EL... Reuşise să se ridice în genunchi privind pe nisip semnele acelea ciudate. Se transforma în robot. Mai există vreo şansă? s-a întrebat.

— Aş avea o rugăminte! Am mari probleme cu deplasarea. Obosesc prea repede. Nu vrei să mi-l împrumuți? Aş vrea să inventeze ceva capabil să îmi asigure o deplasare dependentă de voința mea, silențios, fiabil etc... E bun de ceva?

— Sigur! a răspuns HAQ. Are să execute, nu-i aşa Kejing?

Ceața aceea aproape că îi inundase complet creierul, dar ştia că nu este totul pierdut. Mai exista o şansă. Aceea ca extraterestrul să cadă în aceeaşi greşeală ca el. De fapt, ExtraTereştrii ăştia sunt Extraordinar de Tereştri!

— Îndată, Stăpâne! a răspuns.

- sfârşit -